

...

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

végzése

Az ügy száma:

Kfv.V.35.177/2025/2.

A tanács tagjai:

dr. Darák Péter a tanács elnöke

Ságiné dr. Márkus Anett előadó bíró

dr. Márton Gizella bíró

dr. Demjén Péter bíró

dr. Stefancsik Márta bíró

A felperes:

Kft

Kft.

(cím1)

A felperes jogi képviselője:

dr. Lassányi Gábor Krisztián ügyvéd

(cím2)

Az alperes:

NAV Fellebbviteli Igazgatósága

(cím3)

Az alperes jogi képviselője:

dr. Pető Valéria kamarai jogtanácsos

A per tárgya:
közigazgatási per

adóügyben hozott határozat ellen indított

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: a Fővárosi Törvényszék 2025. április 24. napján
kelt 21.K.700.207/2024/42. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Veszprém Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) a NAV bünyügyi igazgatóságának jelzése nyomán a felperesnél először jogkövetési vizsgálatot, majd 2021. január-december időszakra (a továbbiakban: vizsgált időszak) adóellenőrzést rendelt el. Az adóellenőrzés eredményeként a 2023. július 21-én kelt iktatószám iktatószámú határozatával a felperes terhére – a 2021. november hónap kivételével – adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg összesen 21.304.000 forint összegben; 2021. november havi időszakra adóeltérést rögzített a bevallotthoz képest, 1.353.000 forintban. Az adóhiánynak minősülő adókülönbözet után 42.536.000 forint adóbírságot szabott ki és 3.769.000 forint késedelmi pótlékot számított fel. A perben releváns megállapítása szerint a vizsgált időszakban a felperes olyan számlákat fogadott be a számlakibocsátó Kft.-től (a továbbiakban: számlakibocsátó), amelyekhez – szlovén társasághoz köthető – Községi beszerzések kapcsolódtak. Az elsőfokú adóhatóság minősítése szerint a számlakibocsátó tényleges tevékenységet nem végzett, kizárólag amiatt történt a bevonása, hogy a felperesnek a szlovén partnertől történő beszerzései „felbruttósításra kerüljenek”, és ezáltal a felperes áfát tudjon levonásba helyezni. Az elsőfokú adóhatóság a felperes és a számlakibocsátó közötti ügylet tekintetében a Kúria 5/2016. (IX. 26.) KMK véleménye (a továbbiakban: KMK vélemény) 2. esetkörében rögzített tényállást állapította meg. A felperes észrevételét nem értékelte, annak elkésztése okán.

[2] A felperes fellebbezését követően az alperes a tényállás kiegészítését rendelte el, amely alapján az elsőfokú adóhatóság beszerezte a számlakibocsátó részéről eljáró személy büntetőeljárásban tett gyanúsítottai vallomását. Ezt megküldte a felperes részére és 8 napos határidővel felhívta, hogy erre tekintettel a fellebbezését kiegészíthesse. A felperes a fellebbezést nem egészítette ki. A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2023. május 26-án kelt iktatószámú iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot eltérő indokolással helybenhagyta; a felperes eljárásjogi kifogásait nem találta alaposnak, rögzítve, hogy az észrevétel elkészítését helytállóan állapította meg az elsőfokú adóhatóság.

[3] Indokolása szerint a felperes és a számlakibocsátó közötti, a Közösségi beszerzéssel érintett ügyletek esetében a KMK vélemény 3. esetköre volt megállapítható, a felperes rendeltetésellenes magatartásának rögzítése mellett. Az ügyletek elsődleges célja az adókijátszás, a felperes levonási jogának megteremtése volt, mert a felperes a vizsgált időszakot megelőzően közvetlen kapcsolatban állt a szlovén partnerrel, így nem volt gazdasági racionalitása annak, hogy az üzletet átengedje a számlakibocsátónak, majd drágábban megvásárolja ugyanazt az árut. Megállapítása szerint a felperes által hivatkozott finanszírozási szándék, amely állítása szerint indokolta a számlakibocsátó közbeiktatását, még annak elfogadása esetén sem teszi elismerhetővé az adólevonás lehetőségét, mert az adásvételi szerződések nem finanszírozási szerződések, a számlák pedig nem finanszírozásról vagy kölcsön nyújtásról, hanem adásvételről szóltak. A hivatkozott indok azért sem felel meg a valóságnak, mert a bankszámla adatok szerint a felperes előbb utalta az áru értékét a számlakibocsátónak, mint ahogy a számlakibocsátó fizetett a Közösségi partnernek. Mindezek alapján rögzítette, hogy a felperes a vitatott számlákban szereplő, rá áthárított áfát az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 120. § a) pontja és 127. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem volt jogosult levonásba helyezni.

[4] A felperes keresetlevelet terjesztett elő az alperesi határozattal szemben. A keresetlevelében és a perben előadottak szerint eljárásjogi és anyagi jogi alapon is támadta a határozatot. Eljárásjogi szempontból kifogásolta többek között, hogy elesett az észrevétel lehetőségétől és a jogorvoslati jogától. Az adóhatóság jogsértően számította az észrevétel előterjesztésére vonatkozó határidőt, mert utóbb kapott meg egyes jegyzőkönyvi mellékleteket; a tényállás kiegészítése kapcsán megküldött bizonyíték (számlakibocsátó részéről eljáró személy gyanúsítottai vallomása) tekintetében nem ismerhette meg előzetesen az alperesi álláspontot, így nem került abba a helyzetbe, hogy a fellebbezését kiegészítse (ilyen jogintézmény nincs is); ez a bizonyíték nem járta végig az adóhatósági jogorvoslati szinteket, új tényállás került azáltal megállapításra. Anyagi jogi szempontból támadta, hogy az alperes nem bizonyította a számlakibocsátó adóelkerülő magatartását és az ehhez kapcsolódó felperesi tudattartalmat, azt, hogy a felperes erről tudott. Sérelmezte, hogy az alperes csak részben bírálta el a fellebbezését, nem vette figyelembe a hivatkozott finanszírozási indokot a számlakibocsátó közbeiktatása tekintetében. Kiemelte továbbá, hogy a Veszprémi Törvényszék a felperessel szemben alkalmazott, ideiglenes biztosítási intézkedést elrendelő végzést megsemmisítette, ami álláspontja szerint szintén alátámasztja, hogy a tárgyi adóhatósági határozatok jogsértőek. Keresetében az áfa levonási jog megtagadása kérdésében hozott több kúriai határozatra és az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) esetjogára hivatkozott.

A jogerős ítélet

[5] Az elsőfokú bíróság a jogerős ítéletével a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában egyrészt nem találta alaposnak a felperes észrevételezési határidő számításával kapcsolatos kifogását, mert a később megküldött jegyzőkönyvi melléklet szerinti bizonyíték érdemi tartalma a jegyzőkönyvben ismertetésre került, az adóhatóság nem sértette meg az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Air.) 97. § (2) bekezdését. Másrészt a jogorvoslati jog sérelmét sem állapította meg, mert az alperes a fellebbezésre reagált; a felperesnek továbbá a tényállás kiegészítés folytán megküldött bizonyíték kapcsán is lehetősége lett volna a fellebbezését kiegészíteni, (amivel nem élt), azt a keresetében vitatta, de nem adott elő olyan érdemi cáfolatot, amellyel az alperes által levont következtetéseket megdönthette volna. Rögzítette, hogy a keresetváltoztatási tilalomba ütközőnek minősített kérdéseket nem vizsgálta.

[6] Az anyagi jogi jogszabálysértés vizsgálata során a KMK véleményre, az Áfa tv. rendelkezéseire, továbbá az EUB és a Kúria határozataira utalással rögzítette, hogy a felperes álláspontjával ellentétben a jelen ügyben nem azt kellett bizonyítania, hogy az alperes által vizsgált számlázási láncban a számlakibocsátó adóelkerülő magatartást tanúsított. A KMK vélemény 3. esetköre került helyesen megállapításra az alperes részéről - az EUB C-255/02. (Halifax) ügyben hozott döntésére való hivatkozás mellett - a felperes aktív magatartásával. A törvényszék kifejtette, hogy az adóhatóság által beszerzett bizonyítékok alátámasztották, hogy a számlakibocsátó érdemi tevékenységet nem végzett, kizárólag a számlakiállításban, illetve a szlovén partner felé történő utalásban merült ki a szerepköre, és nem állt meg a felperes finanszírozásra vonatkozó indoka. Kiemelte, hogy az alperes kellően bizonyította, hogy az ügylet döntő célja az adóelőny megszerzése volt, ennek ellenkezőjét a felperes a perben nem bizonyította. A tanúbizonyítási indítványokat mellőzte, mert a hivatkozott személyek tanúvallomása mind rendelkezésre állt. Megállapította, hogy a büntetőeljárás során keletkezett, onnan beszerzett bizonyítékokat az adóhatóság jogszerűen felhasználhatta, és nem volt alapos indok a számlakibocsátó részéről eljáró személy gyanúsítottai vallomásának kirekesztésére sem. Rögzítette, hogy az ideiglenes biztosítási intézkedést elrendelő végzést megsemmisítő ítélet nem érinti a határozatok jogszerűségét.

A felülvizsgálati kérelem

[7] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelynek befogadását a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontjai, valamint b) pontja alapján kérte.

[8] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontja szerinti befogadási okok körében arra hivatkozott, hogy a joggyakorlat egységének biztosítása és felvetett jogkérdés különleges súlya indokolja a befogadást, mert a jogerős ítélet sérti a felek rendelkezési jogát, hiszen olyan megállapítást, érvelést tartalmaz, amit nem mutattak be az alperesi határozatok, nevezetesen azt, hogy az alperesnek nem kellett bizonyítania a számlakibocsátó adóelkerülő magatartását. Ezzel a bíróság figyelmen kívül hagyta a kereseti kérelemhez kötöttség elvét is és jogkérdésben eltért a Kúria közzétett határozataitól (EBH2016.K.10., BH.2018.150 eseti döntések). Ez utóbbi miatt a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt befogadási ok is

fennáll. Álláspontja szerint az ügy tárgyi súlya (jelentős pertárgyérték) és a bizonyítási szabályok megsértése is indokolja a befogadást.

[9] A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti befogadási ok kapcsán kifejtette továbbá, hogy a jogerős ítélet tagadja, hogy az adóelkerülés megállapításához az adóelőny megléte és annak bizonyítása szükséges lenne; csak ismerteti, de nem tesz eleget az EUB Halifax ügyben hozott döntésében foglaltaknak, így eltért a joggyakorlattól (Kfv.V.35.333/2021/9., Kfv.I.35.380/2021/7. számú kúriai határozatok). Továbbá a jogorvoslati jog kapcsán tett hivatkozásból nem vizsgált meg minden felperesi előadást, ezért eltért az EBH2018.K.13. számon közzétett határozattól; a meghallgatni kért tanúk esetében sem reagált a felperesi indokokra, valamint eltért az EBH2015.K.33. számon közzétett azon döntéstől, amelyben a Kúria kifejtette, hogy jogszerűen beszerzett bizonyítékokra alapítható tényállás (ezt erősíti a Kfv.35.604/2016/6. számú kúriai eseti döntés is).

[10] Végül a felperes kifejtette, hogy az Air. 127. § (5) bekezdés b) pontja szerinti jogintézmény tekintetében az alperes és a jogerős ítélet hivatkozott a bírói joggyakorlatra, azonban ezek a határozatok azt nem a jogorvoslati jog kapcsán vizsgálták, nem e speciális eljárásra tekintettel, ezért a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása is indokolja a befogadást. Ehelyütt a felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontját jelölte meg (nem a 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontját).

A Kúria döntése és jogi indokai

[11] A felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei – az alábbiak szerint – nem állnak fenn.

[12] A Kp. 118. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére

kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[13] A Kp. 2025. augusztus 19. előtt hatályos 117. § (4) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, annak fennállását bizonyítani azonban, továbbá – a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti kivétellel – indokolni nem kell. A 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A fél által megjelölt befogadhatósági okhoz a bíróság nincs kötve.

[14] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását egyfelől a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján kérte. A joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálati kérelem befogadására akkor kerülhet sor, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria még nem foglalt állást, feltéve hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn [7/2023. Jogegységi határozat], míg a joggyakorlat továbbfejlesztése céljából a befogadás akkor indokolt, ha az egységes bírói gyakorlatnak a befogadási kérelemben megfogalmazott elvi okból történő változtatása indokolt lehet, vagy olyan új elvi jelentőségű jogkérdés merült fel, amely a Kúria állásfoglalását igényli.

[15] A Kúria rámutat, hogy az adólevonási jog tartalmi és alaki feltételeit illetően kiterjedt joggyakorlattal rendelkezik, eszerint az adólevonási jogot mindig az ügy egyedi körülményei alapján, a KMK véleményben kifejtettek és az EUB által kimunkált gyakorlat alapján kell megítélni [Kfv.I.35.032/2021/8.; Kfv.I.35.151/2022/7.]. A Kúria azt is megállapította, hogy a KMK vélemény az EUB ítéletei alapján kialakult elméleti alapvetések rendszerezése [Kfv.I.35.007/2021/5.; Kfv.I.35.008/2021/5.; Kfv.I.35.009/2021/5.]. A Kúria kiforrott és egységes joggyakorlattal rendelkezik az adólevonási jog gyakorlásának a KMK vélemény 3. esetköre szerinti megtagadását illetően [Kfv.I.35.378/2016.; Kfv.I.35.646/2019/13.; Kfv.I.35.007/2021/5.; Kfv.I.35.008/2021/5.; Kfv.I.35.009/2021/5.; Kfv.I.35.032/2021/8.; Kfv.VI.35.616/2021/9.; Kfv.I.35.280/2023/9.]. A Kúria a Kfv.V.35.287/2023/6. számú ítéletének [50] bekezdésében a KMK vélemény 3. esetkörével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy „A KMK-vélemény ezen pontja alá többfajta tényállás is tartozhat, így az is, amikor az adóalany maga alakít ki mesterséges számlázási láncolatot annak érdekében, hogy jogosulatlan adóelőnyhöz jusson, és az is, amikor az adóalany tudja, vagy tudhatja, hogy a más által kialakított ilyen ügyletben, illetve ügyletsorozatban vesz részt. Egyik esetben sem vitatott a gazdasági esemény megtörténte, ugyanakkor az ügylet, illetve ügyletsorozat meghatározó eleme nem a gazdasági tartalom, hanem a jogosulatlan adóelőny elérése: a felek nem gazdasági tevékenységükből eredő okból kötik az ügyletet, hanem azt azért kötik meg, hogy az adólevonási jog feltételeit megteremtsék.” A rendeltetésellenes magatartás kapcsán pedig a Kúria Kfv.V.35.138/2023/6. számú eseti döntésének [43] bekezdésében azt emelte ki: „Az adójogi felelősséget ebben az esetben olyan tudatos, célzatos magatartás bizonyítottsága alapoza meg, amely során az ügylet megkötése, lebonyolítása, illetve a számlázása során az

adózó elsődleges célja meg nem engedett (a szabályozás céljával ellentétes) adóelőny megszerzése. Ez csalárd magatartásként jelenik meg az EUB és a Kúria ítélezésében: az adólevonási jogra nem lehet csalárd módon vagy visszaélészerűen hivatkozni. Nem illeti meg az adólevonási jog a gazdasági szereplőket, ha visszaélészerű magatartást tanúsítanak, ezért nem részesülhetnek az áfa-mechanizmus előnyeiből azon ügyletek után, amelyeket nem a rendes kereskedelmi ügyletek keretében hajtanak végre, hanem kizárólag abból a célból, hogy csalárd módon jussanak adóelőnyhöz [C-255/02 (Halifax) 68 - 70. pont].” Ugyanezen kúriai eseti döntés [46] bekezdésében a Kúria rögzítette: „A rendeltetésellenes joggyakorlás tudatos, célzatos magatartást jelent: az adóalany visszaélési céllal alakítja a magatartását. A rendeltetészerű joggyakorlás követelményének teljesítése, illetve megsértése tény-, és nem jogkérdés, ezért kizárólag az ügy konkrétumai alapján állapítható meg, hogy az adózó a terhére rótt, a rendeltetésellenes joggyakorlás követelményét sértő, célzatos magatartást fejtett-e ki [Kúria Kfv.I.35.013/2020/9.]. Az EUB a C-255/02. (Halifax), C-653/11. (Ocean Finance), C-103/09. (Weald Leasing) és más döntéseiben a nemzeti bíróság feladatának minősítette az ügyletek tényleges vizsgálatát.”

[16] Az elsőfokú bíróság a rendeltetésellenes joggyakorlás, az adólevonási jogra való csalárd vagy visszaélészerű hivatkozás körében kialakult kúriai joggyakorlatra és az annak alapjául szolgáló EUB-gyakorlatra figyelemmel volt, annak elemeit ítéletében részletesen ismertette és alkalmazta is, nem merült fel annak veszélye, hogy a jogerős ítélettel a kialakult jogegység megbomlana. A Kúria nem észlelt olyan körülményt sem, amely folytán az uniós esetjogon alapuló, hosszabb idő óta egységes kúriai gyakorlat továbbfejlesztése indokolt lenne. Mindezekre figyelemmel a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján nem volt lehetőség. A felperes tartalmában a 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjára utalt az Air. 127. § (5) bekezdés b) pontja szerinti jogintézmény (tényállás kiegészítés a fellettes szerv eljárása során) kapcsán is, noha a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontját jelölte meg. A Kúria azonban a hivatkozott indokot nem találta alkalmasnak a befogadáshoz, miszerint az elsőfokú bíróság által felhívott joggyakorlat más szempontból vizsgálta eddig ezt a jogintézményt, nem a jogorvoslati jog szempontjából. A jelen ügyben a jogerős ítélet [65]-[76] bekezdéseiben vizsgálta az eset körülményei alapján, hogy sérült-e a felperes jogorvoslati joga és a gyanúsítottai vallomás felperesnek való megküldése, az azzal kapcsolatos alperesi tájékoztatás, valamint a felperesnek biztosított jogosultság (fellebbezés kiegészítés lehetősége) mérlegelése alapján nem állapított meg jogszabálysértést, párhuzamot vonva a Kfv.I.35.213/2023/6. számú kúriai eseti döntésben foglaltakkal. Ily módon az elsőfokú bíróság valójában mind az egyedi ügy tényeit, mind a bírói joggyakorlatot elemezte a jogorvoslati jog érvényesülése szempontjából, ennek során nem azonosított olyan problémát, ami a joggyakorlat egységének biztosítása vagy továbbfejlesztése miatt indokoltá tette volna a felülvizsgálati kérelem befogadását.

[17] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján is kérte. A jogkérdés társadalmi jelentősége vagy különleges súlya indokolja a befogadást, ha az elöntendő jogi probléma a jogalanyok széles körét érinti vagy ha a vizsgálandó jogkérdés az egyedi ügyön túlmutat, a befogadás viszont ekkor is csak abban az esetben indokolt, ha a Kúria az adott jogkérdésben még nem foglalt állást [Kfv.I.37.471/2023/2., Kfv.II.37.590/2023/2.; Kfv.II.37.596/2023/2.; Kfv.V.35.007/2024/2.; 2/2024. (XII.03.) KK. vélemény 3. pont]. Nem támasztja alá e befogadási ok fennállását önmagában az a körülmény, hogy a felperes az esetet különleges súlyúnak tartja, vagy a

pertárgyérték miatt társadalmilag jelentősnek. Visszautal a Kúria arra, hogy az adólevonási jog gyakorlásának a KMK vélemény 3. esetkörére alapított megtagadása kapcsán a fent idézettek szerint kiforrott gyakorlattal rendelkezik, így a befogadásra ezekből sem kerülhetett sor.

[18] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján is kérte a kereseti kérelemhez kötöttség elve, a felek rendelkezési joga megsértése okán (EBH2016.K.10. BH.2018.150. számú eseti döntések), és arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet szerint nem a számlakibocsátó adóelkerülő magatartását kellett volna bizonyítani, és az ítélet azt is tagadja, hogy az adóelkerülés megállapításához az adóelőny megléte és annak bizonyítása szükséges lenne. Álláspontja szerint a törvényszék csak ismerteti, de nem tesz eleget az EUB Halifax ügyben hozott döntésében foglaltaknak, így eltért a joggyakorlattól (Kfv.V.35.333/2021/9., Kfv.I.35.380/2021/7. számú kúriai határozatok). Sérelmezte továbbá az EBH2018.K.13. számon közzétett határozattól és az EBH2015.K.33. számon közzétett döntéstől való eltérést.

[19] A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján akkor van lehetőség a felülvizsgálati kérelem befogadására, ha a jogerős határozat valamely *jogkérdésben* eltér a fél által megjelölt, ügyazonos kúriai határozattól (referenciahatározattól). A felet e befogadási ok körében a Kp. 117. § (4) bekezdése folytán indokolási kötelezettség terheli, amelynek keretén belül be kell mutatnia a támadott döntés és a közzétett kúriai döntés közötti ügyazonosságot és a jogkérdésben való eltérés mibenlétét [Kfv.VI.37.039/2022/2.; Kfv.III.45.072/2023/2.; Kfv.II.37.690/2023/2.; Kfv.I.35.202/2023/3.; Kfv.V.35.055/2024/2.; 2/2024. (XII.03.) KK. vélemény 6. pont].

[20] A Kúria ugyanakkor rámutat egyrészt arra, hogy az EBH2016.K.10., a BH2018.150., az EBH2018.K.13. és az EBH2015.K.33. számon közzétett határozatok kapcsán a felperes nem jelölte meg pontosan, hogy az elsőfokú bíróság jogerős ítélete e határozatoknak melyik részétől, az indokolás melyik pontjától vagy az azokban kifejtett milyen jogértelmezéstől tért el. A Kfv.I.35.380/2021/7. és Kfv.V.35.333/2021/9. számú kúriai határozatoktól való eltérés vonatkozásában sem mutatta be, hogy a jogerős ítélet és a felhívott eseti döntések (referenciahatározatok) között mi adja az ügyazonosságot, a felmerült jogkérdések összevethetőségét. Nem vezette le, hogy az e határozatokban felmerült jogkérdések miért és mennyiben minősülnek azonosnak a jelen ügyben felmerült jogkérdésekkel. Röviden csak a Halifax-ügyben alkalmazott tesztet jelölte meg és azt, hogy az elsőfokú bíróság a felperesi állásponttól eltérően rögzítette, hogy nem a számlakibocsátó adóelkerülését kellett bizonyítani és másképp értelmezte a jogosulatlan adóelőny mibenlétét (felperesi álláspont szerinti tagadta, hogy annak bizonyítása szükséges az adóelkerülés igazolásához). A Kúria csupán utal arra, hogy a jogerős ítélet számot adott a [91]-[92] bekezdéseiben arról, hogy a rendeltetésellenes magatartást, annak felperes általi tanúsítását miért látta megállapíthatónak az alperessel egyezően, ennek során a felperes aktív magatartására helyezte a hangsúlyt, ezért a felperesi állásponttal ellentétben fejtette ki, hogy az általa hiányolt bizonyítással (számlakibocsátó adóelkerülő magatartása) szemben melyek a jogilag jelentős értékelendő tények (jogerős ítélet [94]-[113] bekezdések). A Kúria ehelyütt visszautal a jelen végzés [15] bekezdésében hivatkozott kúriai eseti döntésre (Kfv.V.35.287/2023/6. számú ítéletének [50] bekezdése), mely szerint a KMK vélemény 3. esetköre, ezen pontja alá többfajta tényállás is

tartozhat. A jelen ügyben továbbá a jogosultalan adóelőny keletkezésére is kitért a jogerős ítélet a [98]-[99] bekezdésekben.

[21] A felperes az elsőfokú bíróság anyagi jogi körben tett fenti minősítését tehát összekapcsolta annak állításával, hogy álláspontja szerint a törvényszék a kereseti kötöttség elvét, a felek rendelkezési jogát megsértette, azonban a keresetben megjelöltektől eltérő ítéleti minősítésen túl nem mutatta be, hogy mi volt az a tény vagy körülmény, amelynek figyelembevételével a bíróság túlterjeszkedett keresetén, és ezáltal eltért az EBH2016.K.10. számú határozattól. A Kúria továbbá hangsúlyozza, hogy a szintén felhívott EBH2018.K.13. számú határozat alapjául szolgáló ügygel nem áll fenn ügyszomság a perbeli esetben. Az EBH2018.K.13. számú határozatban a Kúria azt állapította meg, hogy egy közigazgatási bíróságra vonatkozó határozati rendelkezés megsemmisítése esetén a jogalpra vonatkozó megalapozatlan keresetrészt is el kell bírálni, míg a jelen ügyben a törvényszék teljes egészében elutasította a felperes keresetét. Az EBH2015.K.33. számon közzétett eseti döntés kapcsán sem volt megállapítható az ügyszomság a jelen ügy tekintetében. Az eseti döntés alapjául szolgáló ügyben az nem volt feltárható a perben rendelkezésre álló adatok alapján, hogy a bíróságra továbbított közigazgatási irat teljes körű-e, az iratcsomag részét képező okirati bizonyítékok beszerzésének (ki, mikor, hol) jogszerűsége aggálytalanul megállapítható-e; ugyanakkor a jelen ügyben nem ez a kérdés volt vitatott, hanem a gyanúsított vallomása mikénti felhasználása. Az elsőfokú bíróság kifejezetten vizsgálta azt a felperesi hivatkozást, amely szerint a gyanúsított vallomása felhasználása nem lehet automatikus (jogerős ítélet [110] bekezdés), indokolását tartalmazza a bírósági határozat. Miként röviden kitért arra, hogy a perben indítványozott tanúk meghallgatását miért mellőzte, indokai kitűnnek a döntésből (jogerős ítélet [117] bekezdés). A felperes továbbá nem mutatta be, hogy a jogerős ítélet és a Kfv.I.35.604/2016/6. számú eseti döntés között fennáll-e ügyszomság. Az utóbbi ügy tényállása a helyszíni ellenőrzés szabályainak megsértését foglalja magában, a két eset közötti párhuzamot a felperes nem tudta láttatni.

[22] Mindezek alapján a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján sem kerülhetett sor.

[23] A Kúria a Kp. 117. § (4) bekezdése alapján megvizsgálta a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontjában foglalt befogadási okot is, azonban a befogadást ezekből sem tartotta indokoltnak, mivel a felmerült jogkérdésben az EUB kiterjedt joggyakorlattal rendelkezik, amelyre az elsőfokú bíróság figyelemmel volt. A Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti befogadási okot a felet terhelő, Kp. 117. § (4) bekezdése szerinti indokolási kötelezettség miatt hivatalból nem vizsgálhatta.

[24] Mindezekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei nem állnak fenn, ezért a befogadást megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[25] *Nem indokolt a felülvizsgálati kérelem joggyakorlat egységének biztosítása érdekében való befogadása, ha az ügyben felmerült elvi jelentőségű jogkérdésben a Kúria már állást foglalt, joggyakorlata egységes és kiforrott.*

Záró rész

[26] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes.

[27] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

[28] A végzéssel szembeni további felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. szeptember 11.

dr. Darák Péter s.k.

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.

dr. Márton Gizella s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

dr. Demjén Péter s.k.

dr. Stefancsik Márta s.k.

bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő